

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Det er vel ikke mig, Herre?«

Vi skal lægge vores stolthed til side, se ud over vores forfængelighed og i ydmyghed spørge: »Det er vel ikke mig, Herre?«

Det var vor elskede Frelseres sidste aften, inden han skulle dø, aftenen før han ville give sig selv som løsesum for alle. Da han brød brødet med sine disciple, sagde han noget, som må have fyldt deres hjerte med stor uro og dyb bedrøvelse. »En af jer vil forråde mig,« sagde han til dem.

Disciplene satte ikke spørgsmålstejn ved sandheden af det, han sagde. Ej heller kiggede de på de andre, pegede på dem og spurgte: »Er det ham?«

I stedet blev de »meget bedrøvede« og én efter én begyndte de at spørge ham: *Det er vel ikke mig, Herre?*¹

Jeg tænker på, hvad vi ville gøre, hvis Frelseren sagde dette til os. Ville vi se på dem i vores nærhed og sige i vores hjerte: »Han taler sikkert om bror Johnson. Jeg har altid undret mig lidt over ham,« eller »jeg er glad for, at bror Brown er her. Han har virkelig brug for at høre dette budskab? Eller ville vi ligesom de fordums disciple kigge ind i os selv og stille det direkte spørgsmål: »Det er vel ikke mig?«

I disse enkle ord »*Det er vel ikke mig, Herre*« ligger begyndelsen til visdom og stien til personlig omvendelse og evig forandring.

En lignelse om mælkebøtter

Der var engang en mand, der godt kunne lide at gå rundt i sit nabolag. Han så især frem til at gå forbi sin nabos hus. Naboen holdt sin græsplæne i perfekt stand, blomsterne blomstrede altid, træerne var sunde og skyggefulde. Det var tydeligt, at naboen gjorde alt for at have en smuk græsplæne.

Men en dag, da manden gik forbi sin nabos hus, lagde han mærke til, at der midt på den smukke græsplæne var en enkel, stor, gul mælkebøtte.

Det så så forkert ud, at det overraskede ham. Hvorfor fjernede hans nabo den ikke? Kunne han ikke se den? Vidste han ikke, at mælkebøtten kunne sprede frø, der ville få mere ukrudt til at slå rødder?

Denne enkle mælkebøtte generede ham mere end noget andet, og han ville gerne gøre noget ved det. Skulle han bare plukke den? Eller sprøjte den med ukrudsdræber? Måske kunne han fjerne den i hemmelighed, hvis han kom i ly af natten.

Disse tanker fyldte fuldstændigt hans hoved, da han gik hjemad. Han gik ind i sit hus uden overhovedet at kigge på sin egen forhave – der var oversået med hundredvis af gule mælkebøtter.

Bjælker og splinter

Minder denne historie os om Frelserens ord?

»Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? ...

tag først bjælken ud af dit eget øje; så kan du se klart nok til at tage splinten ud af din broders øje.«²

Dette problem med bjælker og splinter synes at være nært forbundet med vores manglende evne til at se os selv klart. Jeg er ikke sikker på, hvorfor vi er i stand til at diagnosticere og anbefale måder til at afhjælpe andre folks uvaner på, mens vi ofte har svært ved at se vore egne.

For nogle år siden var der en historie i nyhederne om en mand, der troede, at hvis han gned citronsaft i ansigtet, ville han blive usynlig for kameraerne. Så han gned citronsaft i hele ansigtet, tog afsted og røvede to banker. Ikke så lang tid efter blev han arresteret, da billedet af ham blev vist i aftennyhederne. Da politiet viste manden videoen af ham fra sikkerhedskameraet, kunne han næsten ikke

tro sine egne øjne. »Men jeg havde citronsaft i ansigtet!« protesterede han.³

Da en videnskabsmand ved Cornell University hørte om historien, var han så fascineret over, at en mand kunne være så fuldstændigt uvidende om sin egen inkompetence. For at finde ud af, om dette var et almindeligt problem, inviterede to videnskabsmænd nogle collegestuderende til at tage del i en række prøver i forskellige færdigheder og bad dem derefter om at bedømme, hvordan det gik. De studerende, der klarede sig dårligt, var dem, der var dårligst til at bedømme deres egen præstation – nogle af dem bedømte deres score til at være fem gange højere, end den egentlig var.⁴

Denne undersøgelse er blevet gentaget på utallige måder og har gang på gang bekræftet den samme konklusion: Mange af os har svært ved at se os selv, som vi i virkeligheden er, og selv succesrige folk overvurderer deres eget bidrag og undervurderer andres bidrag.⁵

Det er måske ikke så betydningsfuldt at overvurdere, hvor godt vi kører bil, eller hvor langt vi kan slå en golfbold, men når vi begynder at tro, at vore bidrag i hjemmet, på arbejdet og i Kirken er større, end de egentlig er, gør vi os selv blinde for de velsignelser og muligheder, vi har for at forbedre os selv på væsentlige og betydningsfulde områder.

Åndelige, blinde punkter

En af mine bekendte plejede at bo i en menighed, hvor statistikkerne i Kirken var høje – tilstedeværelsen var høj, hjemmelærerbesøg lå højt, primarybørnene opførte sig altid pænt, der var altid fantastisk mad til menighedsmiddagene, og maden blev sjældent spildt på gulvet i kirkebygningen, og jeg tror ikke, at der nogensinde var et skænderi ved en basketballkamp.

Min ven og hans hustru blev senere kaldet til at tage på mission. Da de vendte tilbage tre år senere, var de forbløffede over at erfare, at i løbet af den tid, hvor de havde været væk, var 11 ægteskaber endt i skilsmisse.

Selvom menigheden udadtil viste alle tegn på trofasthed og styrke, skete der noget uheldigt i medlemmernes hjerte og liv. Og det værste er, at denne situation er ikke enestående. Sådanne frygtelige og ofte unødvendige ting sker, når Kirkens medlemmer fjerner sig fra de evangeliske principper. På ydersiden kan de virke til at være Jesu Kristi disciple, men på indersiden er deres hjerte blevet adskilt fra Frelseren og hans lærdomme. De har gradvist vendt sig væk fra det, der hører Ånden til, og har bevæget sig hen imod det, der hører verden til.

Præstedømmebærere, der engang var værdige, begynder nu at fortælle sig selv, at Kirken er et godt sted for kvinder og børn, men ikke for dem. Eller nogle er overbeviste om, at deres travle skemaer eller unikke omstændigheder gør dem til en undtagelse fra de daglige handlinger, der viser hengivenhed og tjeneste, som vil holde dem nær til Herren. I denne tidsalder med selvretfærdiggørelse og narcissisme er det nemt at blive kreativ, når man

skal finde på undskyldninger for ikke regelmæssigt at komme til Gud i bøn, udsætte skriftstudium, undgå Kirkens møder og familieaftener eller ikke betale en ærlig tiende og offerydelser.

Mine kære brødre, vil I kigge i jeres hjerte og stille dette enkle spørgsmål: »Det er vel ikke mig, Herre?«

Har I fjernet jer – selv en lille smule – fra »det evangelium om ... den salige Gud, som [I] har fået betroet?«⁶ Har I tilladt, at »verdens gud« har formørket jeres sind, så I ikke kan se »lyset, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed?«⁷

Mine elskede venner, mine kære brødre, spørg jer selv: »Hvor er min skat?«

Er jeres hjerte vendt mod verdens bekvemme ting, eller er det fokuseret på læren hos den flittige Jesus Kristus? »For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.«⁸

Bor Guds Ånd i jeres hjerte? Er I »rodfæstede og grundfæstede« i kærlighed til Gud og jeres medmennesker? Afsætter I tilstrækkeligt tid og er I tilstrækkeligt kreative til at gøre jeres ægteskab og familie lykkelig? Bruger I energi på målet med at forstå og efterleve »bredden og længden og højden og dybden«⁹ i Jesu Kristi gengivne evangelium?

Brødre, hvis det er jeres største ønske at fremelske kristuslignende egenskaber som »tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig venlighed, gudsfrygt, næstekærlighed, ydmyghed og [tjeneste],¹⁰ vil vor himmelske Fader gøre jer til et redskab til frelse for mange sjæle.¹¹

Gennemgå jeres liv

Brødre, ingen af os kan lide at indrømme, at vi driver væk fra den rette kurs. Ofte prøver vi at undgå at kigge dybt ind i vores sjæl og konfrontere vore svagheder, begrænsninger og vores frygt. Som konsekvens deraf ser vi igennem et filter af fordomme, undskyldninger og historier, som vi fortæller os selv for at kunne retfærdiggøre uværdige tanker og handlinger, når vi gennemgår vores liv.

Men at være i stand til at se os selv klart er afgørende for vores åndelige vækst og velbefindende. Hvis vore svagheder og ufuldkommenheder forbliver skjult i skyggerne, kan Frelserens forsonende kraft ikke helbrede dem og gøre dem til styrker.¹² Ironisk nok vil vores blindhed over for vore menneskelige svagheder også gøre os blinde over for det guddommelige potentiale, som vor Fader længes efter at nære i hver enkelt af os.

Så hvordan kan vi bringe Guds sandheds rene lys ind i vores hjerte og se os selv, som han ser os?

Må jeg foreslå de hellige skrifter og taler fra generalkonferencer som effektive spejle, vi kan holde oppe for at ransage os selv.

Når I hører og læser de fordums og nutidige profeters ord, lad da være med at tænke på, hvordan ordene gælder for andre, og stil dette enkle spørgsmål: »*Det er vel ikke mig, Herre?*»

Vi skal komme til vor evige Fader med et sønderknust hjerte og et lærevilligt sind. Vi må være villige til at lære og til at ændre os. Og åh, hvor opnår vi meget ved at forpligte os til at leve det liv, som vor himmelske Fader ønsker for os.

De, der *ikke* ønsker at lære og ændre sig, *vil sikkert ikke* gøre det og vil højst sandsynligt begynde at spekulere på, om Kirken har noget at tilbyde dem.

Men de, der gerne vil forbedre sig og have fremgang, de, der lærer af Frelseren og gerne vil være ligesom ham, de, der ydmyger sig selv som et lille barn og søger at bringe deres tanker og handlinger i harmoni med vor Fader i himlen – de vil opleve miraklet i Frelserens forsoning. De vil i sandhed føle Guds strålende Ånd. De vil smage den ubeskrivelige glæde, som er frugten af et sagtmodigt og ydmygt hjerte. De vil blive velsignet med ønsket om og disciplinen til at blive Jesu Kristi sande discipel.

Godhedens kraft

I løbet af mit liv har jeg haft mulighed for at møde nogle af de mest kompetente og intelligente mænd og kvinder, som denne verden kan tilbyde. Da jeg var yngre, var jeg imponeret over dem, der var uddannede, havde opnået noget, var succesfulde og anerkendt af verden, men i løbet af årene er jeg begyndt at forstå, at jeg er langt mere imponeret over de vidunderlige og velsignede sjæle, som i sandhed er gode og uden svig.

Og er det ikke dét, som evangeliet handler om, og dét, som det gør for os? Det er de gode tidender, og det hjælper os til at blive gode.

Apostlen Jakobs ord gælder for os i vore dage:

»Gud står de hovmodige imod, de ydmyge viser han nåde ...

Ydmyg jer for Herren, så vil han ophøje jer.«¹³

Brødre, vi skal lægge vores stolthed til side, se ud over vores forfængelighed og i ydmyghed spørge: »*Det er vel ikke mig, Herre?*»

Og hvis Herrens svar viser sig at være: »Jo min søn, der er ting, som du skal forbedre, ting, som jeg kan hjælpe dig med at overvinde,« så beder jeg til, at vi vil acceptere dette svar, ydmygt vedkende os vore synder og ufuldkommenheder og forandre os ved at blive bedre ægtemænd, fædre og sønner. Må vi fra nu af søge af al vores

kraft at gå standhaftigt på Frelserens velsignede vej – for det er begyndelsen til visdom, når vi ser os selv klart.

Når vi gør det, vil vores gavmilde Gud lede os ved hånden og give os svar på vore bønner; vi vil »blive gjort stærke og blive velsignet fra det høje«. ¹⁴

Mine elskede venner, det første skridt på den sande discipels vidunderlige og tilfredsstillende sti begynder med, at vi stiller dette enkle spørgsmål:

»Det er vel ikke mig, Herre?«

Dette vidner jeg om og efterlader jer min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 26:21-22; fremhævelse tilføjet.
2. Matt 7:3, 5.
3. Se Errol Morris, »The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is«, *New York Times*, 20. juni 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Se Justin Kruger og David Dunning, »Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments«, *Journal of Personality and Social Psychology*, dec. 1999, s. 1121-1134. »I løbet af 4 undersøgelser fandt forfatterne, at deltagere, der scorede i den nederste fjerdedel af prøverne om humor, grammatik og logik, i meget høj grad overvurderede deres præstationer og evner i prøven. Selvom deres prøvescore viste, at de var blandt de laveste, så bedømte de sig selv til at være et stykke over middel (fra resumeet på psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Se Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There*, 2007, kap. 3. Undersøgeren bad tre partnere om at bedømme deres egne bidrag til firmaets succes. Deres samlede vurdering af deres egne bidrag blev i alt 150 procent.
6. 1 Tim 1:11.
7. 2 Kor 4:4.
8. Luk 12:34.
9. Ef 3:18.
10. L&P 4:6.
11. Se Alma 17:11.
12. Se Eter 12:27.
13. Jak 4:6, 10.
14. L&P 1:28.

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Det forberedende præstedømme

I forberedelse til præstedømmet tæller »vis mig« mere end »fortæl mig«.

Jeg er taknemlig for at være samlet med Guds præstedømme, der strækker sig ud over hele verden. Jeg sætter pris på jeres tro, jeres tjeneste og jeres bønner.

Mit budskab i aften handler om Det Aronske Præstedømme. Det er også til alle os, der bidrager til udførelsen af Herrens løfter til dem, der bærer det, der i skrifterne beskrives som det »mindre præstedømme«. ¹ Det kaldes også det forberedende præstedømme. Det er den glørværdige forberedelse, som jeg vil tale om i aften.

Herrens plan for sit værk er fyldt med forberedelse. Han forberedte jorden, så vi kan blive prøvet og opleve de muligheder, der findes her på jorden. Mens vi er her, befinder vi os i det, skrifterne kalder en »prøvestand«. ²

Profeten Alma beskrev den afgørende vigtighed af denne forberedelse til evigt liv, hvor vi kan bo for evigt sammen i familier med Gud Faderen og Jesus Kristus.

Han forklarede behovet for forberedelse på denne måde: »Og vi ser, at døden kommer over menneskeslægten, ja, den død, der er blevet omtalt af Amulek, hvilken er den timelige død; dog blev der tilstedt mennesket

et tidsrum, hvori han kunne omvende sig; derfor blev dette liv en prøve-tilstand, en tid til at berede sig til at møde Gud; en tid til at berede sig til den uendelige tilstand, som er blevet omtalt af os, og som er efter de dødes opstandelse.« ³

På samme måde som den tid, vi har fået til at leve her på jorden, er til at forberede os på at møde Gud,

